

Marjoleine
Tel, auteur van het
boek *Meer Camping
Geluk*, beschrijft haar
laatste kampeertype
dat iedereen wel
herkent.

KAMPEERTYPE NR 8:

Lekker gekke Susan

Z e staat met haar caravan helemaal aan de andere kant van de camping, maar binnen een paar dagen weet je wie Susan is, waar haar caravan staat en wie bij haar bedoeninkje hoort. Je ontmoet haar voor het eerst écht als je je wasmachine wilt proppen waar zij die van haar net heeft uitgehaald. Een sok is achtergebleven in de trommel. Je rent de wasserette uit achter haar aan, over de sokken erin gesproken...

“O? Dank je!” Susan kijkt je stralend aan over haar knalrode wasmand. “Gelukkig is het niet een van mijn pikante lingerietjes of die van ons John, haha!”

Als jij op de terugweg, je kunt het niet laten, een omweg maakt om een blik op haar ellenlange waslijn te werpen, is een boxershort vol hartjes met ‘superpapa’ op de band het meest pikante wat je kunt ontdekken.

Susan heeft zelf niets met sport, maar des te meer met beweging. Als haar zoonnetje in de finale van het voetbaltoernooi belandt, rent ze langs de lijn mee onder luidkeelse aanmoedigingen. “Suus, doe eens rustig!”

roept haar John tevergeefs. “Dat zei je vannacht anders niet!” giert Suus, en weg is ze want het is een cornerbal. Susan is een lekker gek mens en dat mag iedereen weten. Ze snelt met al haar rondingen over de camping en kan zelfs niet stil blijven staan op de muzak in de minimarkt. Als jullie dochtertjes met elkaar bevriend raken, zit je ineens in Susans voortent met haar aan de koffie.

“Meestal gaan we naar Frankrijk,” vertrouwt ze je toe, “maar deze zomer zagen we dat niet zitten. Dus nu proberen we het een keer in eigen land. Beetje voorspelbaar hier! Maar wij creëren ons eigen feestje. Wij doen alles gewoon net even anders, net als thuis eigenlijk. Ga je vanavond mee naar het poppenkastuurtje voor het slapengaan? Ook hartstikke leuk voor de ouders, hoor!” Naast Susan voelt iedereen zich in meer

‘Gelukkig is het niet een van mijn pikante lingerietjes’

of mindere mate verbleken. “*Out of the box* denken,” giechelt ze, “doet iedereen goed. Als je maar durft.” En ze snijdt nog een stuk appelvlaai voor jou en haarzelf aan. “Kan ons het schelen!”

Liever was je met je vent voor de tent gebleven om het laatste restje wijn weg te slobberen, het poppenkastuurtje is er niet voor niks. Maar je hebt Susan halfslachtig toegezegd te komen en ineens voelt het als een afspraak. In een hoekje van de kantine zitten de kinderen kriskras door elkaar op de grond voor de poppenkast. Je sluit je aan bij het handjevol ouders dat tegen de bar hangt met een bakje koffie. Als de gordijntjes van de poppenkast opengaan, gilt Susan net zo enthousiast mee als de kinderen.

“Zeg Katrijn,” vraagt Jan Klaassen, “en lieve kindjes, horen jullie dat ook? Wie maakt er toch zoveel herrie?” Alle hoofdjes draaien zich om en kijken naar Susan. “Breng haar maar bij mij, kindjes, dan mag ze vanavond de politiesirene spelen!” Susans wangen vlammen dieproud op. Ze grijpt je bij de arm. “Wegwezen hier,” sist ze, “ik ben toch niet gek!” ●